

1 efter trefaldighet, Jesus dop, *Spår i snön*

När jag förberedde min predikan stannade jag upp och tittade ut genom fönstret i mitt arbetsrum. Ute var det verkligen en vinterdag. Snön låg flera decimeter djup. Åt det håll som fönstret vetter fanns ett vitt landskap utan några fotspår eller uppkörda bilspår. Och det slog mig att ibland kan jag känna mitt kristna liv på samma sätt. Att jag liksom byggt upp en säker plats runt mitt liv. En trygg arena där jag står inne varm och oantastlig för vintern där ute.

Visst blåser det in kalla vindar i form av frestelser och synder. Men värmen kommer alltid tillbaka. Men så går det inte att leva livet. Om vi inte tar steg utanför vår trygghet så ger vi inte Gud chansen att använda oss som han vill och vi kommer aldrig att utveckla en verkligt bärande tro som också värmer mitt i snöstormens kval. Idag vill jag ge två bilder från helgens texter som kanske kan bli till fotspår i snölandskapet som vi kan följa.

Vattnet

Helgens tema är Jesus dop. Hur han trettio år efter det vi firade för bara några dagar sedan under trettondagen döps av Johannes. Man kan verkligen fråga sig varför Jesus lät sig döpas. Skulle guds älskade son behöva Johannes omvändelse-dop. Knappast. Men ändå tar han stegen ner i det skitiga flodvattnet och låter sig döpas.

Jesus dop har mycket med vårt eget att göra. Inte så att hans dop är det samma som vårt. Men han gör vårt möjligt. Man kan faktiskt med Bo Branders ord se det som ett omvänt dop. Där vi går ner i vattnet för att sköljas rena gick han ner och lät sig befläckas med världens smuts, lidande och svårigheter. Det finns något oerhört rörande i detta tycker jag. Hur han majestät och Gud går ner i det smutsiga vattnet och lämnar det rent och klart.

Det blir en så vacker och talande bild. Jesus räds inte vår smuts, vår synd. Han låter den sköljas ren genom att han tar den på sig.

Vilka underbara fotspår att tryggt vandra i. Både att han har gjort mig ren och att han är villig att göra samma sak i mitt liv igen, och igen. Han förlåter och bär min smuts, mina misslyckanden. Vad kan då finnas där ute som hotar en sådan grund? Vilka tvivel kan slå hål på en sådan borg? Den första bilden jag vill ge är hur vårt liv som en smutsig göl blir ren när han kommer och doppar sin syndfria kropp i den.

Det finns också något underbart kroppsligt i detta. En kroppslighet som i nattvarden återkommer till oss gång på gång. Hur hans kropp och blod får doppas i våra liv och tvätta oss rena igen. Nattvardens påminnelse men också förvandling av oss, är också den ett spår att följa och stärkas av.

Det finns ett fint pianostycke som heter I Giorni. I detta stycke finns en del som tar tag i mig. Mitt i stycket tycks det ta slut. Som om kraften inte längre finns där. De sista tonerna och ackorden lägger sig. Precis så kan det vara i livet. Vi kämpar och kämpar med våra liv. Försöker leva upp till ett ideal fjärran från den verklighet som är våra liv. Strävar efter ett liv utan synd, tvivel och misslyckanden. Men givetvis misslyckas vi och floden blir allt smutsigare. Till slut blir det så smutsigt att det slutar röra sig, det börjar dö. Tron är på väg att tyna bort.

Jag tror att det är här allt för många lämnar sin kristna tro i bitterhet över dess krav. Men vad vi lätt missar är att en flod med en smutsig källa aldrig kan rena sig själv. Våra hjärtan, vår själ är en smutsig källa. Men innan ackordet i stycket hunnit klinga bort kommer några försiktiga toner igen. Och långsamt tycks de ge livet tillbaka tills kraften i melodin åter är tillbaka. Precis så kan det bli för dig.

Om du känner att det är jobbigt. Att livet pressar på och tron känns svag så ta detta till dig. Slappna av och låt Jesus göra ditt vatten klart igen. Hämta kraft hos honom som har all kraft.

Vi ska ta en stund när vi lyssnar på sången och låter det bli nattvardsfirandets syndabekännelse. Känn hur hans förlåtelse renar dig. Hur du som melodin får en ny chans, ett nytt hjärta. Om du vill kan du gå och tända ett ljus som får symbolisera detta nya.

Pallen

I apostlagärningarnas text får vi läsa om hur Apollos och sedan Paulus kommer till Efesos. Bilden jag vill lämna utifrån den berättelsen är en gammal hederlig pall. En sådan med tre ben. I berättelsen kan man nämligen se hur det kristna livet tycks ha tre ben att stå på.

Med dessa tre ben blir givetvis pallen stabilare än med ett eller två. Det första benet är den intellektuella övertygelsen. Nu menar jag inte att man som kristen behöver kunna förklara allt man tror teologiskt. Men det finns ändå en övertygelse om att det jag tror är sant.

Apollos symboliserar denna intellektuella sida av tron. Han kommer till Efesos och argumenterar för att Jesus är messias. Han gör det med hjälp av skriften. Erbjudandet som ligger i detta för oss idag är att den kristna tron håller ihop. Den är rationell. Men det innebär också att vi måste ta oss tid att läsa skriften och fundera för att kunna luta mot detta ben. Vi behöver aldrig skämmas för att vi som kristna skulle lämna sans och vett hemma. Och kanske behöver vi återupprätta denna del av tron.

I takt med att naturvetenskapen ifrågasätta allt mer som kyrkan tagit för givet valde många kristna att poängtera kristendomens känslomässiga grund. Att det handlar om liv och relation och inte lära. Denna liberalteologi har en stor del av sin grund hos en tysk teolog vid namn Schleiermacher. Och även om vi tillhör en frikyrklighet som absolut inte skulle kalla oss liberalteologer så har nog dess utgångspunkt också smugit sig in hos oss. Det som borde vara liv och relation *också*, vid sidan av läran har kanske ofta bara blivit de två förstnämnda.

Utan det intellektuella benet, läran, bli pallen enklare att flytta så att det stämmer med dagens kulturella övertygelser. Men det blir i sig en mycket instabilare tro. Lite som ett tält utan pluggar i marken. Tycker andra att man borde flytta tältet någon annanstans så går det bra men om det börjar blåsa så, ja då blir det problem. Vi skulle behöva återta en del av det som gav kristna i vårt land namnet läsare. Läs bibeln och faktiskt kanske också en del teologiska böcker. För jag tror att vi alla skulle kunna hjälpa varandra, och faktiskt undervisa varandra.

Det andra benet är dopet. När Paulus kommer och upptäcker att lärjungarna i Efesos är döpta med Johannes dop så ser han snabbt till att de döper sig i Jesus namn. Dopet som Johannes gjorde var enligt Paulus ett omvändelsesdop, en förberedelse. I Jesusdopet händer något annat. Man kan säga att genom dopet i Jesus namn så får man en ny tillhörighet. Ibland kanske vi också ser på våra dop som Johannesdop. Vi poängterar hur vi vänder om, hur vi lämnar det gamla livet i dopgraven. Och det är inte fel men det finns ytterligare annan dimension. Omvändelsen är vårt handlande men i dopet handlar också Gud.

När vi döper oss i hans namn så blir vi hans. Gud verkar i dopet. Och det som jag uppfattar som så fantastiskt är att när vi väl tillhör honom så krävs det väldigt mycket för att bryta det förbundet. Precis som barn gentemot sina

föräldrar kan vi göra Gud besviken och sårad. Men det innebär inte desto mindre att vi är hans barn. Sen finns det en gräns när matchtröjan vi fått ta på oss inte bara blir smutsigare och smutsigare utan också tas av. Men då krävs det att vi helt vänder Gud ryggen. Med en sådan tillhörighet behöver vi inte vara rädda för att misslyckas. Vi kan kanske till och med vågar vara den som trampar upp en ny väg för andra att följa.

Det tredje benet är den Helige Ande. När Paulus döpt lärjungarna så lägger han händerna på dem och så får de ta emot den Helige Anden. De börjar tala i tungor och profetera. Om den intellektuella akten kan stå för tron, och dopet för tillhörighet så är den Helige Anden kraft. Jag skulle kunna betona att den Helige Ande är något som tillhör alla kristna, för det gör han. Jag skulle kunna lyfta fram att Anden också ger tålamod, vishet och andra mer tillbakadragna gåvor. För det gör han.

Men när Anden så vitt jag kan se manifesterar sig genom övernaturliga händelser varhelst han visar sig i Nya testamenten så kan man inte gå förbi det. Även en duva som sänker sig ner över den nydöpte Jesus är, om än en stillsam sådan, något övernaturligt. I våra församlingar i Sverige så har vi sällan inslag av profetior eller tungotal. Och när det händer känner jag mig oftast obekvä. Och jag kan inte låta bli att tänka vilken seger det måste vara för den mörka sidan att vi är obekväma inför Guds under i våra liv. Givetvis spelar det ovanliga i sådana händelser in. Det som man är ovan vid känns väl ofta lite skumt.

Men kanske finns det något mer. Är det inte så att vi kanske har lite snedvridet fokus när vi står inför Gud i våra gudstjänster? Att vi bryr oss mer om vad de andra ska tycka eller vad de andra gör än vad Gud vill göra. Kanske är det därför jag själv känner mig obekvä inför att lyfta mina händer mot den Gud jag är skyldig allt i lovsången? En sak kan vi nog vara säkra på i alla fall och det är att

Gud inte tvingar sig på. Det vi inte vill eller söker slipper vi också. Och eftersom jag är säker på att Gud och Anden vill beröra oss på också dessa sätt så måste det vara vår vilja som saknas.

Men det är inte automatiskt fel när ingen profeterar eller talar i tungor. Man kan se att männen Paulus möter kallas för lärjungar redan innan de var döpta i såväl vatten som Helig Ande. Ja till och med innan de ens visste att det fanns ett Jesusdop eller någon Helig Ande. Så vi ska absolut inte döma någon eller oss själva. Men Anden är ändå något som kan ge oss hjälp, kraft. För att återknyta till min bild med snön så är Anden en plog som kan öppna upp vägar där vi inte trodde att det var möjligt.